Bekijk de webversie

museum voor realistische kunst
Museum Slager

Nieuwsbrief
augustus 2023

Redactie: Saskia van Eenbergen
Marijke van Kerkhoven

Deze uitgave:

- Wervelende start expositie 'Zomerzotheid. Noordelijke realisten'
- Vier 'Nieuwe Vermeers' te zien: geïnspireerd door de meester en met groot vakmanschap gemaakt.
- Zomer-kinderdagen 2023
- Uit het depot: een portret van Henri Grasso, industrieel ondernemer
- Marian Winsemius: een bescheiden én zeer inspirerende professional
- Afscheid van exposities Hanneke Gommers en Iryna Kravchenko

Wervelende start expositie 'Zomerzotheid. Noordelijke realisten'

De expositie 'Zomerzotheid. Noordelijke realisten' met werken uit de collectie van Anneke en Willem Kleijn is zondag 23 juli jl. wervelend van start gegaan. Bezoekers zijn zeer enthousiast over de schilderijen en de inrichting van de tentoonstelling. Veel mensen namen deel aan de openingsbijeenkomst. Marleen Kleijn, dochter van Anneke en Willem, sprak een enthousiast openingswoord en gaf toelichting op de collectie en de werken.

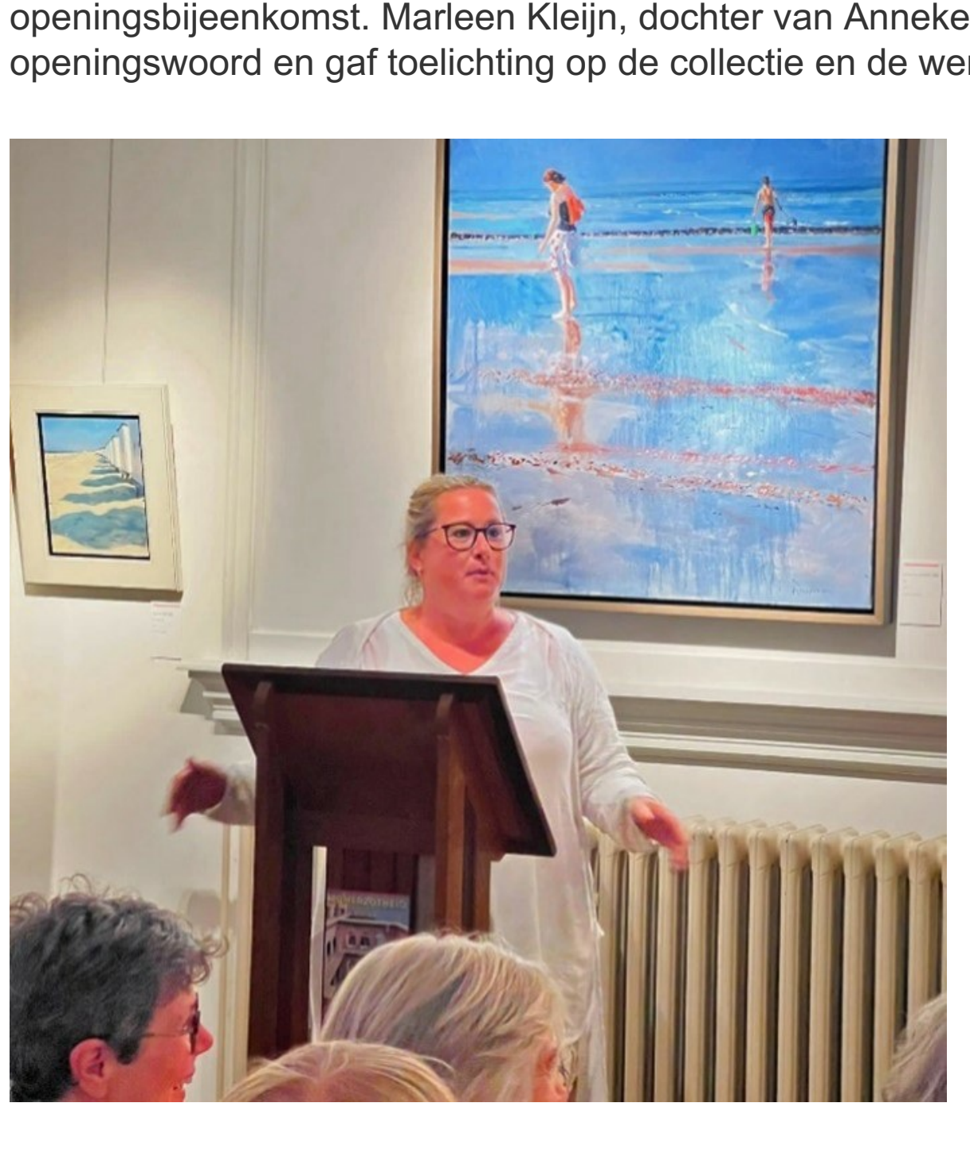

Marleen Kleijn, Foto Margjen Hertzberger

"Mijn ouders zijn 45 jaar geleden begonnen met het opbouwen van de verzameling. Ze begonnen met de aanschaf van lithografieën tijdens hun eerste verblijf in Parijs. In het jaar dat mijn vader 25 jaar voor AKZO Nobel werkte, mocht hij van het bedrijf een schilderij uitzoeken. Dat werd een schilderij van René Jansen, vertegenwoordiger van het noordelijke realisme. Dat was de start van de collectie. Ook toen hij in het buitenland werkte, onderhield mijn vader veel contact met kunstenaars. Hij ging bij hen langs en wilde ontwikkelingen en nieuwe werken. Hij noemde het verzamelen van kunst aan de ene kant een groot geluk, maar aan de andere kant ook een aangename last en plicht. Je moet er namelijk voor zorgen, je moet het koesteren, in het juiste klimaat ophangen en ook de lijst vond hij erg belangrijk, zodat het hele plaatje klopte."

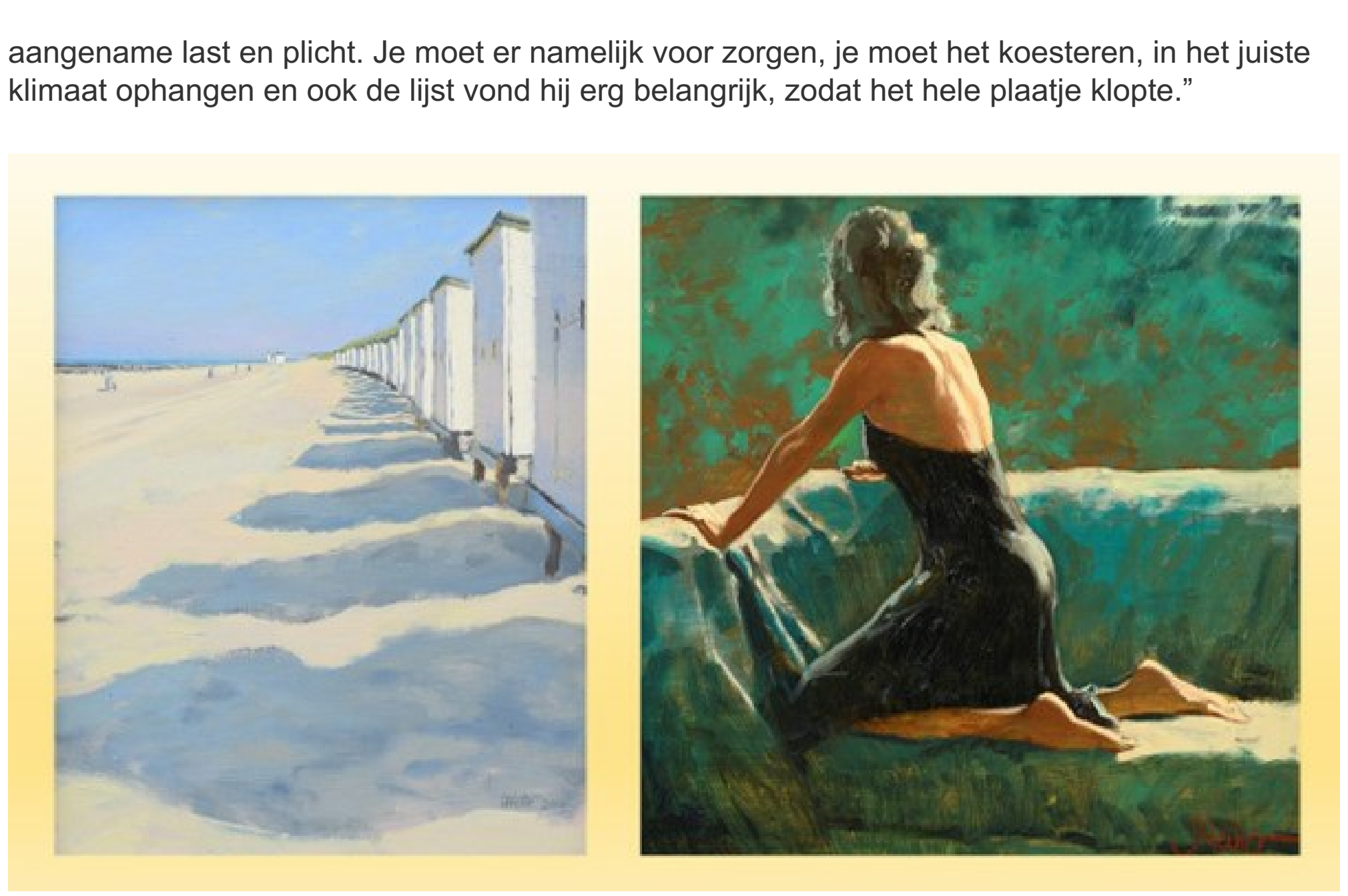

Links: Hetty de Wette. Strandhuisjes. Rechts: Jannes Kleiker. Geknield

'Noordelijk realisme' is oorspronkelijk in gang gezet door de groep van de figuratieve abstractie, ook wel 'de groep' genoemd. De leden van die groep waren afkomstig van de rijksacademie in Amsterdam. Abstracte kunst was in die jaren populair en de groep ging zich steeds meer afzetten tegen het idee dat alleen abstract werk goede kunst zou zijn. De groep verplaatste zich na 1980 naar het noorden van Nederland. Mede dankzij de groepsleden Wout Muller, Henk Helmantel en Mathijs Roling ontstond aan het eind van de 20e eeuw het noordelijk realisme. Aan de Minerva Academie in Groningen zetten zij met het realisme een herwaardering van het ambacht in gang. Zo werd de academie een broedplaats voor meerdere generaties figuratieve kunstenaars. En zo was de academie een hele tijd evenwaardig aan de kunstacademie in Florence."

Vier 'Nieuwe Vermeers' te zien: geïnspireerd door de meester en met groot vakmanschap gemaakt.

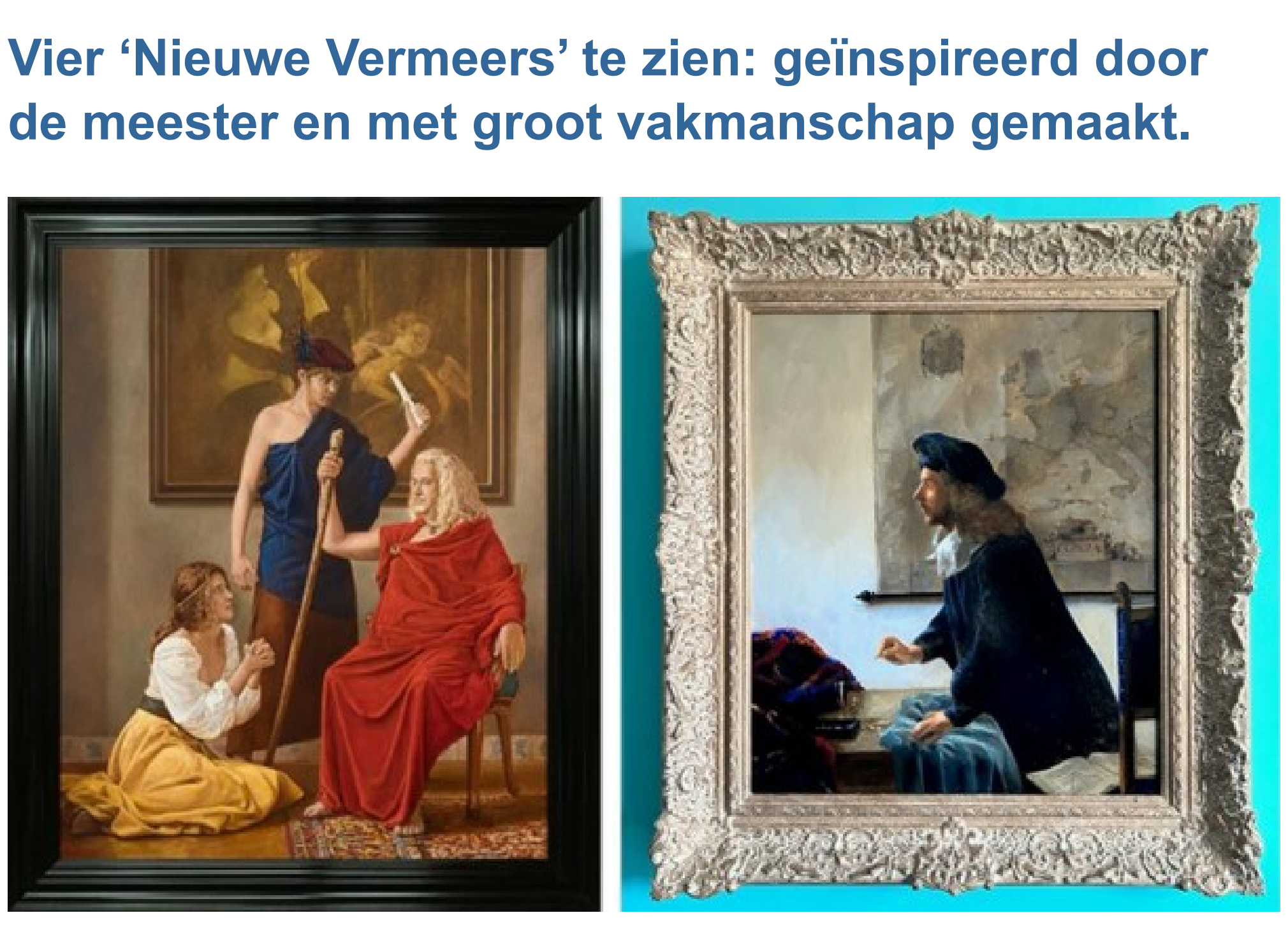

'Nieuwe Vermeers': Links 'Venus, Jupiter en Mercurius' van Arjen van Gent en rechts 'Zelfportret van Anouk Bijsterbosch

Tijdens de grote Johannes Vermeer-expositie daagde het TV-programma 'De Nieuwe Vermeer' kunstenaars en andere creatievelingen uit om schilderwerken in zijn geest te maken. Werken die de eerste prijs ontvingen waren te zien in Museum Prinsenhof in Delft en het Mauritshuis in den Haag. En nu zijn van 23 juli tot en met 26 november in Museum Slager de 'Nieuwe Vermeers' van vier tweede prijswinnaars te zien.
De vier schilderijen geven een fraai en gevarieerd beeld van de wijze waarop Vermeer ook vandaag de dag mensen inspireert. De werken zijn bovendien met groot vakmanschap gemaakt. Het zijn: 'Venus, Jupiter en Mercurius' van Arjan van Gent, 'Zelfportret'' van Anouk Bijsterbosch, 'Muziekles' of 'Concert' van Niek Hendrix en 'Grafbezoek' van Satindra Kalpoe.
De Haagse kunstenaar Arjan Van Gent boog zich over 'Venus, Jupiter en Mercurius', een van de weinige mythologische werken van Vermeer. Arjan van Gent heeft gekozen voor een scène waarbij Venus haar klacht over de veel te mooie Psyche uit bij de oppergod Jupiter. Mercurius, de boodschapper, staat al in de starthouding om Psyche te zoeken. Arjan van Gent: "Ik heb me weliswaar niet strikt aan de opdracht gehouden, maar met het hart gemaakt en ben ook in het gedachtengoed van Vermeer gebleven: ook hij deed het allemaal net even anders dan zijn tijdgenoten, en ook dat geheimzinnige aspect van *de Sfinx van Delft* wilde ik tot uitdrukking brengen."
Anouk Bijsterbosch (1987) schildert en tekent van jongs af aan en volgde vanaf 2005 kunstacademies in Groningen, Madrid en Florence. Een zelfportret van Vermeer maken was een lastige opdracht want hoe geef je Johannes Vermeer een gezicht? Er is niet veel over hem bekend en het enige zelfportret dat hij maakte, is kwijt. Anouk vervaardigde een fraai schilderij en portretteerde Vermeer en profile.

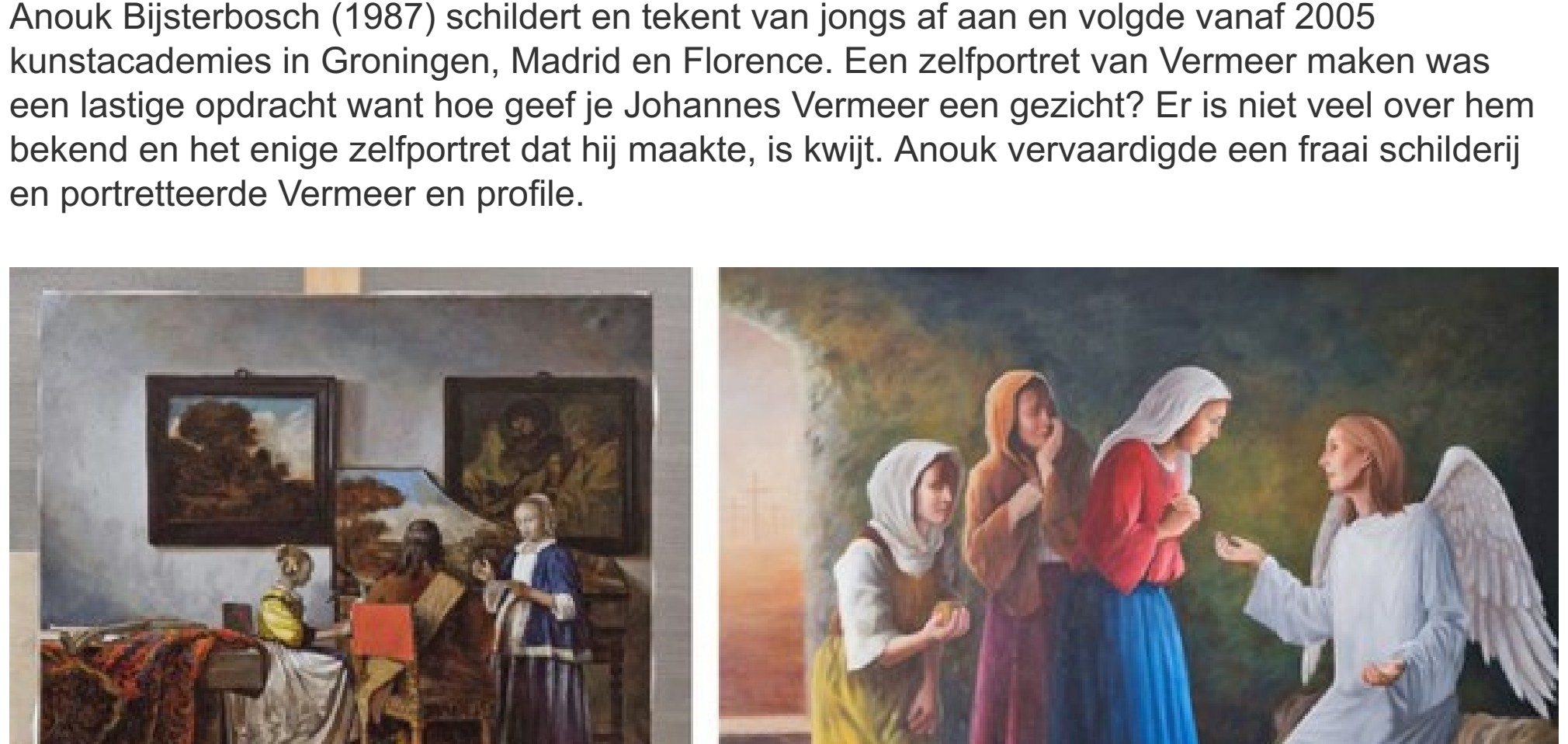

'Nieuwe Vermeers': links 'Het concert/muziekles' van Niek Hendrix en rechts 'Grafbezoek' van Satindra Kalpoe

Van Vermeers missende werk 'Het Concert', weten we hoe het eruit heeft gezien. Het hing namelijk niet zo heel lang geleden nog in een museum, maar werd op 18 maart 1990 uit een museum in de Amerikaanse stad Boston gestolen. Voor de veelzijdige Niek Hendrix was het reproduceren van een schilderij van één van de beste en mysterieuze kunstschilders eigenlijk een utopie. Hij legde de lat hoog: 'De perfecte vervalsing, daar krijg ik nu de kans voor. Legaal, want iedereen weet dat het een vervalsing is."
Eén van de werken van Vermeer waarvan niet bekend is waar het zich bevindt, tevens één van zijn grootste werken, is: 'De drie Maria's aan het graf van Christus'. Satindra Kalpoe is muzikant én kunstschilder. Voor zijn werk laat hij zich graag inspireren door de magische en realistische sfeer van o.a. Carel Willink. In 'De Nieuwe Vermeer' dook Satindra vol overgave in de schildertechnieken van de oude meesters en de kleuren van Vermeer. "De uitdaging trok me aan. Ik wilde achterhalen wat zijn gevoel was bij een schilderij en dat er dan in leggen."
De 'Nieuwe Vermeers' zijn te zien tot en met 26 november 2023 in de koffiekamer van Museum Slager.

Zomer-kinderdagen in 2023

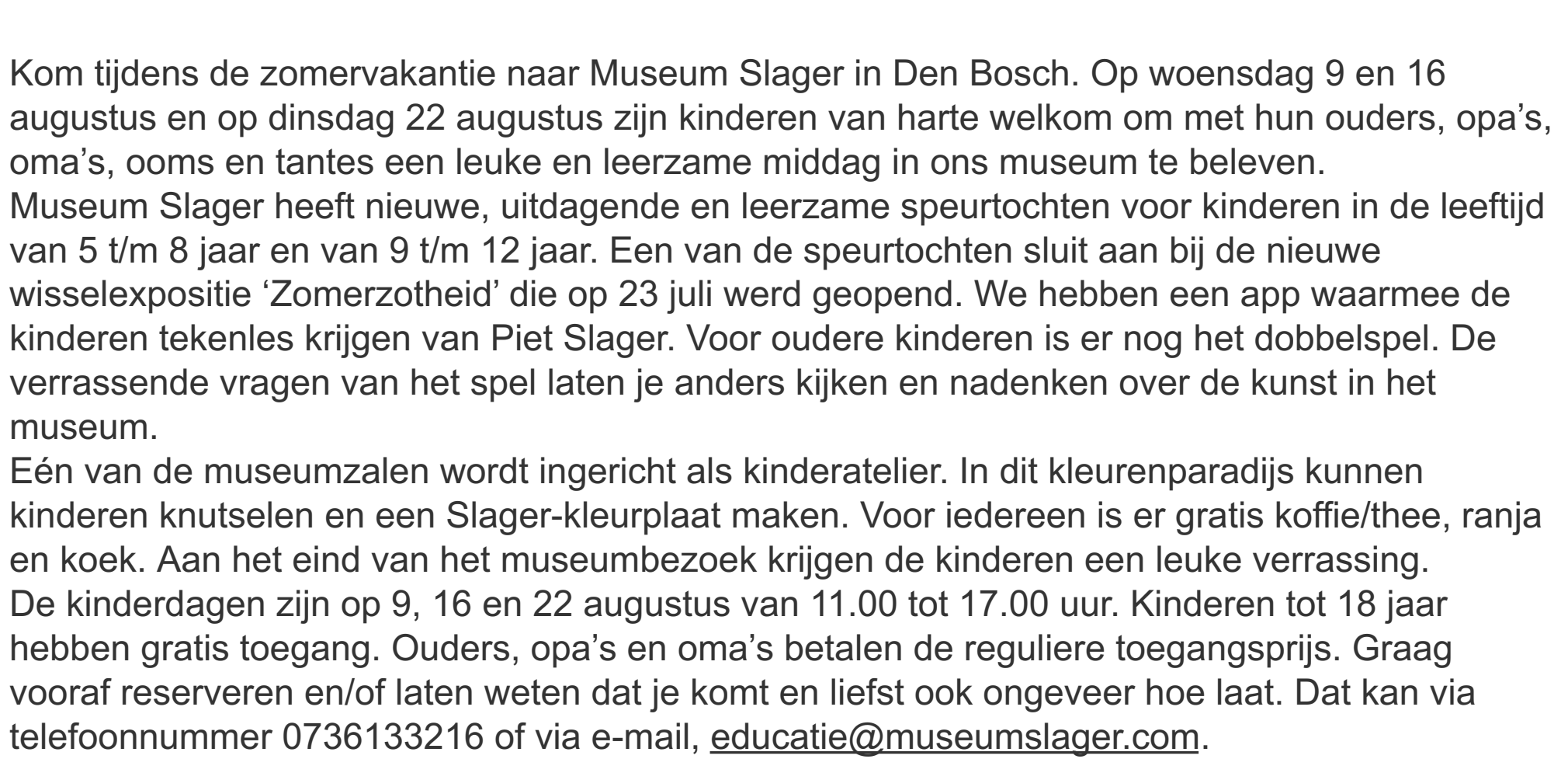

Kom tijdens de zomervakantie naar Museum Slager in Den Bosch. Op woensdag 9 en 16 augustus en op dinsdag 22 augustus zijn kinderen van harte welkom om met hun ouders, opa's, oma's, ooms en tantes een leuke en leerzame middag in ons museum te beleven.
Museum Slager heeft nieuwe, uitdagende en leerzame speurtochten voor kinderen in de leeftijd van 5 t/m 8 jaar en van 9 t/m 12 jaar. Een van de speurtochten sluit aan bij de nieuwe wisselexpositie 'Zomerzotheid' die op 23 juli werd geopend. We hebben een app waarmee de kinderen tekenles krijgen van Piet Slager. Voor oudere kinderen is er nog het dobbelspel. De verrassende vragen van het spel laten je anders kijken en nadenken over de kunst in het museum.
Eén van de museumzalen wordt ingericht als kinderatelier. In dit kleurenparadijs kunnen kinderen knutselen en een Slager-kleurplaat maken. Voor iedereen is er gratis koffie/thee, ranja en koek. Aan het eind van het museumbezoek krijgen de kinderen een leuke verrassing.
De kinderdagen zijn op 9, 16 en 22 augustus van 11.00 tot 17.00 uur. Kinderen tot 18 jaar hebben gratis toegang. Ouders, opa's en oma's betalen de reguliere toegangsprijs. Graag vooraf reserveren en/of laten weten dat je komt en liefst ook ongeveer hoe laat. Dat kan via telefoonnummer 0736133216 of via e-mail, educatie@museumslager.com.

Uit het depot: een portret van Henri Grasso, industrieel ondernemer

De Grasso-fabriek, Parallelweg, 's-Hertogenbosch

In eerdere nieuwsbrieven hebben we al bericht over het archiefwerk dat wordt verricht in museum Slager. Museum Slager heeft echter, net als de meeste musea, ook een depot. Daarin worden de werken van de familie Slager bewaard die op dit moment niet geëxposeerd worden. Aan het einde van dit jaar zal er uit deze werken een keuze gemaakt worden voor een deels nieuwe inrichting van het museum.
In het depot treffen we een portret aan van Henri Grasso, geschilderd door Piet Slager in 1927. Maar wie was Henri Grasso? Om deze vraag te beantwoorden duiken we in de geschiedenis van de industrialisatie van 's-Hertogenbosch.
Aan het einde van de negentiende eeuw bleek Brabant een aantrekkelijk gebied voor het vestigen van fabrieken: de arbeidskosten waren er bijvoorbeeld lager dan in 'Holland'. In Tilburg werkten rond 1900 zo'n 5400 arbeiders in de textielfabrieken. In 1891 stichtten Gerard en Frederik Philips hun gloeilampenfabriek in Eindhoven. In 1905 hadden zij al ruim 1000 werknemers.
Deze succesverhalen golden niet voor 's-Hertogenbosch. Dit was een vestingstad en bedrijvigheid mocht alleen binnen de stadsmuren plaatsvinden. Pas in 1874 kreeg de stad toestemming om buiten de stadswallen te bouwen. Rond 1900 kwam er meer ruimte ten westen van de binnenstad. Maar de boot is dan gemist: de meeste bedrijven hadden zich al gevestigd in Tilburg, Eindhoven en Breda.
Waren er dan helemaal geen grote bedrijven in 's-Hertogenbosch rond 1900? Zeker wel, want rond die tijd konden we er onder andere De Gruyterfabriek vinden en de Eerste Bossche koek- biscuits- banket- beschuit- en suikerwerkenfabriek (later Verkade). Succesvol was ook de sigarenfabriek van Goulmy en Baar, met zo'n 1000 werknemers. Een aparte rol was echter weggelegd voor de firma Grasso.

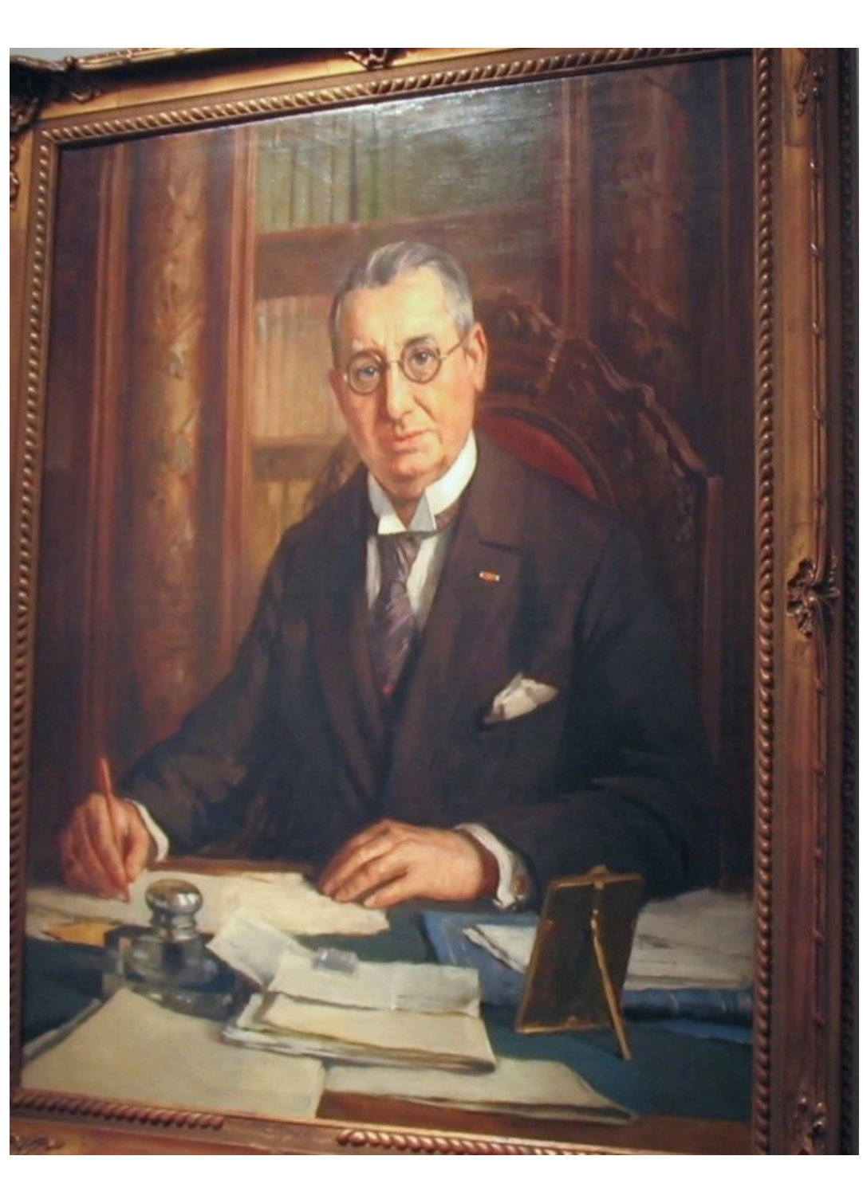

Portret van Henri Grasso. Piet Slager. Olieverf op doek 1929, in 2003 in bruikleen gegeven aan Museum Slager

Het portret van Henri Grasso, geschilderd door Piet Slager in 1927, toont een trotse eigenaar van de grootste metaalwerkgever in Den Bosch. De basis voor het bedrijf Grasso was in 1858 gelegd door zijn vader Willem. Na de uitvinding van de margarine zag Willem een kans machines te bouwen voor de bereiding daarvan. Zoon Henri breidde de zaak verder uit en verhuisde het vervolgens van 's-Hertogenbosch naar Vught. In 1910 ontwikkelde het bedrijf een koelprocessor en ging Henri verder op het pad van de zuivel- en koeltechniek. Het pand in Vught werd te klein. De gemeente 's-Hertogenbosch was bijzonder geïnteresseerd in het opnieuw binnenhalen van het succesvolle bedrijf en kocht samen met Grasso een stuk grond ten westen van de spoorlijn. In 1913 was het nieuwe kantoorgebouw met de productiehallen klaar. De stad had hiermee zijn eerste en enige industriële machinefabriek.

In 1927 vierde Henri Grasso zijn 50-jarige verbintenis met het bedrijf van zijn naam. Het bedrijf telde 260 werknemers en had een omzet van meer dan een miljoen gulden. Van zijn personeel kreeg hij een geschilderd portret van hemzelf, geschilderd door Piet Slager. Henri behoorde inmiddels tot de Bossche elite. Hij was eigenaar van een succesvolle fabriek, lid van de Provinciale Staten en zat onder andere in het bestuur van de Kamer van Koophandel.
De keuze van het personeel voor de schilder Piet Slager was niet vreemd. Piet had zijn sporen verdiend in de portrettering van de Bossche bovenlaag van de samenleving en hij was op het hoogtepunt van zijn roem. In 1923 vierde hij zijn 25-jarig jubileum als leraar aan de Koninklijke School voor Kunst, Techniek en Ambacht in Den Bosch. In 1927 kreeg hij een koninklijke onderscheiding. In dat jaar voltooide hij het schilderij van Henri Grasso, die daarmee op zijn beurt waardering kreeg van zijn eigen personeel.
Na diverse ups en downs in de afgelopen decennia is Grasso in 1992 verdergegaan als onderdeel van de Duitse multinational GEA. Zij produceren tot op de dag van vandaag in de monumentale hallen. In de rest van het complex is plaats voor technische en creatieve bedrijven. Deze community draagt nog altijd met trots de naam Grasso.

Marian Winsemius: een bescheiden én zeer inspirerende professional

Museum
Slager
Ingang

Marian Winsemius is onlangs gestopt met haar vrijwilligerswerk voor Museum Slager. Op woensdag 5 juli was haar afscheid. Een warm afscheid met lekkere hapjes en cadeautjes. Marian was vooral verrast over de lovende woorden. "Verschillende mensen zijn zó opgetogen over hoe ik spreek over kunst, en dan vooral kleur en verf. Zij vertelden mij dat ze daar heel enthousiast van werden en daar stond ik wel een beetje van te kijken."
Marian Winsemius is bescheiden. Ze heeft een brede, gevarieerde, sociale en kunstzinnige achtergrond. Ze kan heel goed inspireren, maar loopt daarmee niet te koop. Kort na haar geboorte in den Haag verhuisde haar familie naar Suriname. Later woonde ze in Driebergen en Arnhem. Ze studeerde kunstgeschiedenis en volgde de kunstacademie. Ze was werkzaam bij onder andere KBB Bijenkorf, waar ze mensen begeleidde na of bij bezuinigingen. Toen haar Ierse man Colm in 's Hertogenbosch ging werken vergezelde ze hem. De kinderen kwamen, groeiden op en werden zelfstandig. Kunst bleef haar boeien. Zo'n vijf jaar geleden kreeg ze de vraag of ze gastvrouw wilde worden bij Museum Slager. Marian had wat tijd over, dus ze begon. Vrij snel werd ze gevraagd of ze het team depot- en collectiebeheer wilde versterken.
Het team depot- en collectiebeheer, waarin ze samenwerkte met Adrie Broekman en Willem Doorten, stond voor de opdracht om de collectie werken van Museum Slager goed in beeld te brengen en te houden. "Dat was een gigantische klus. Het museum heeft en krijgt zoveel schilderijen! Heel veel werken, onder andere van Tom Slager, waren niet beschreven en er bestonden geen foto's van. De nulmeting is nu gereed. Alle werken zijn inzichtelijk gemaakt en in een digitaal systeem geregistreerd. De volgende stap was om ook de staat van de schilderijen in beeld te brengen: welke zouden moeten worden schoon gemaakt of eventueel gerestaureerd? Ook daarmee zijn we nu nagenoeg klaar. En nu is de volgende uitdaging: het digitale systeem wel of niet openstellen voor derden en zo ja hoe dan."
Marian Winsemius heeft sinds kort een betaalde baan bij de van Neynselgroep in 's-Hertogenbosch. Daar is ze gestart met een nieuwe aanpak voor de opvang en begeleiding van mensen met dementie. "Een experiment in de Zuiderschans, een locatie waar 44 mensen met dementie wonen, samen met andere senioren. We kijken niet of niet alleen naar de ziekte, maar juist naar de mensen. Mensen uit de buurt zijn ook actief betrokken. We begeleiden op maat, hebben vooral een sociale benadering. Het is heel fascinerend. Mensen met dementie zijn heel open. Ze hebben geen dubbele agenda. Je ziet hoe mensen met elkaar omgaan, hoe nieuwe vriendschappen ontstaan, hoe mensen meer zelfvertrouwen krijgen en steeds meer zelf kunnen. Als het in de Zuiderschans werkt, gaat dit ook voor anderen werken en wordt de aanpak naar andere woon-zorglocaties uitgebreid."

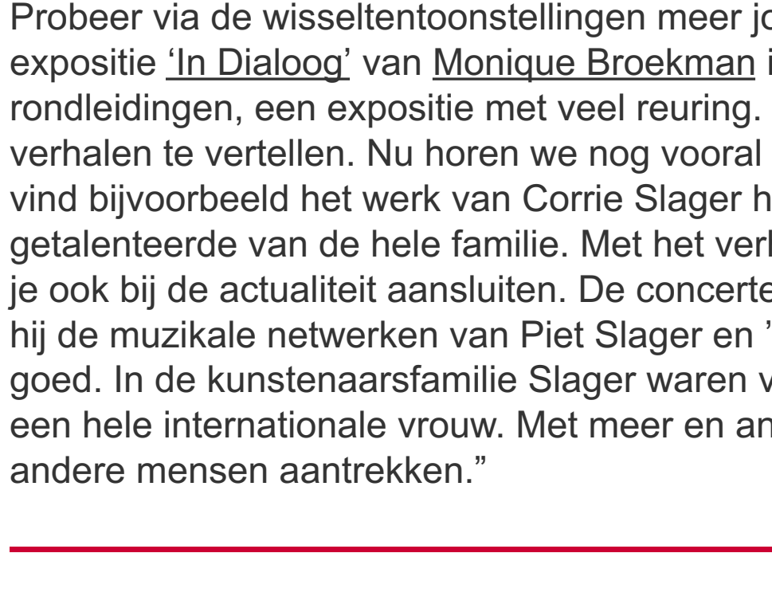

Marian houdt van haar nieuwe baan. De combinatie met haar inzet voor Museum Slager is moeilijk, daarom is ze daarmee gestopt. Maar ze zal het museum wel gaan missen. "De sfeer en de mensen. En ook het pand. Het is zo'n bijzonder pand met hele fijne ruimtes. Margjen Hertzberger heeft de muren geschilderd en daardoor is het thuisgevoel nog verder versterkt. Die trend zie je ook in andere musea: kleurrijke ruimtes! weg met de witte muren in Museum Slager!"

Marian ziet nog veel uitdagingen voor Museum Slager. Bestuur en medewerkers zijn zich bewust geworden van het belang van adequate registratie. "Ik hoop dat het museum doorgaat op de weg die nu is ingeslagen. Verdere professionalisering dus en dat betekent ook achter de schermen meer investeren. Mensen aantrekken met professionele kennis en ervaring op terreinen waar dat nodig is. Nu gaat veel aandacht uit naar de voorkant: mensen, bezoekers, binnenhalen. Dat is heel mooi, maar dan moet alles wel in goede doen zijn. Onderhoud van de kunstwerken vraagt ook de aandacht en een vast jaarbudget."
"Maar ook aan de voorkant en in de presentatie zou het museum meer kunnen differentiëren. Probeer via de wisseltentoonstellingen meer jongere mensen aan te trekken. Ik vond de expositie 'In Dialoog' van Monique Broekman in 2018 heel leuk. Portretten met installaties en rondleidingen, een expositie met veel reuring. En over de kunstenaars Slager zijn meer verhalen te vertellen. Nu horen we nog vooral het familieverhaal. Er zijn ook andere verhalen. Ik vind bijvoorbeeld het werk van Corrie Slager heel mooi. Naar mijn idee was zij de meest getalenteerde van de hele familie. Met het verhaal over de Indische achtergrond van Corrie kun je ook bij de actualiteit aansluiten. De concerten die Lucas Hagemans organiseert en waarmee hij de muzikale netwerken van Piet Slager en 's Hertogenbosch in beeld brengt vind ik heel goed. In de kunstenaarsfamilie Slager waren vier vrouwen schilder! Suze Slager was eigenlijk een hele internationale vrouw. Met meer en andere verhalen en kun je misschien ook nieuwe andere mensen aantrekken."

Afscheid van exposities Hanneke Gommers en Iryna Kravchenko

In de afgelopen periode waren de werken van Hanneke Gommers en de Oekraïense Iryna Kravchenko in Museum Slager te zien. Zeer positief ontvangen door bezoekers. Op maandag 17 juli was het tijd om afscheid te nemen. De zalen zijn leeg. De schilderijen worden ingepakt en daarna naar de auto's gebracht. Nog een klein praatje en dan is het: vaarwel!
Wij hopen de werken van beiden nog vaak te zien en wensen Hanneke Gommers (op de foto's rechts met haar man) en Iryna Kravchenko (foto's links) veel succes in de komende periode!

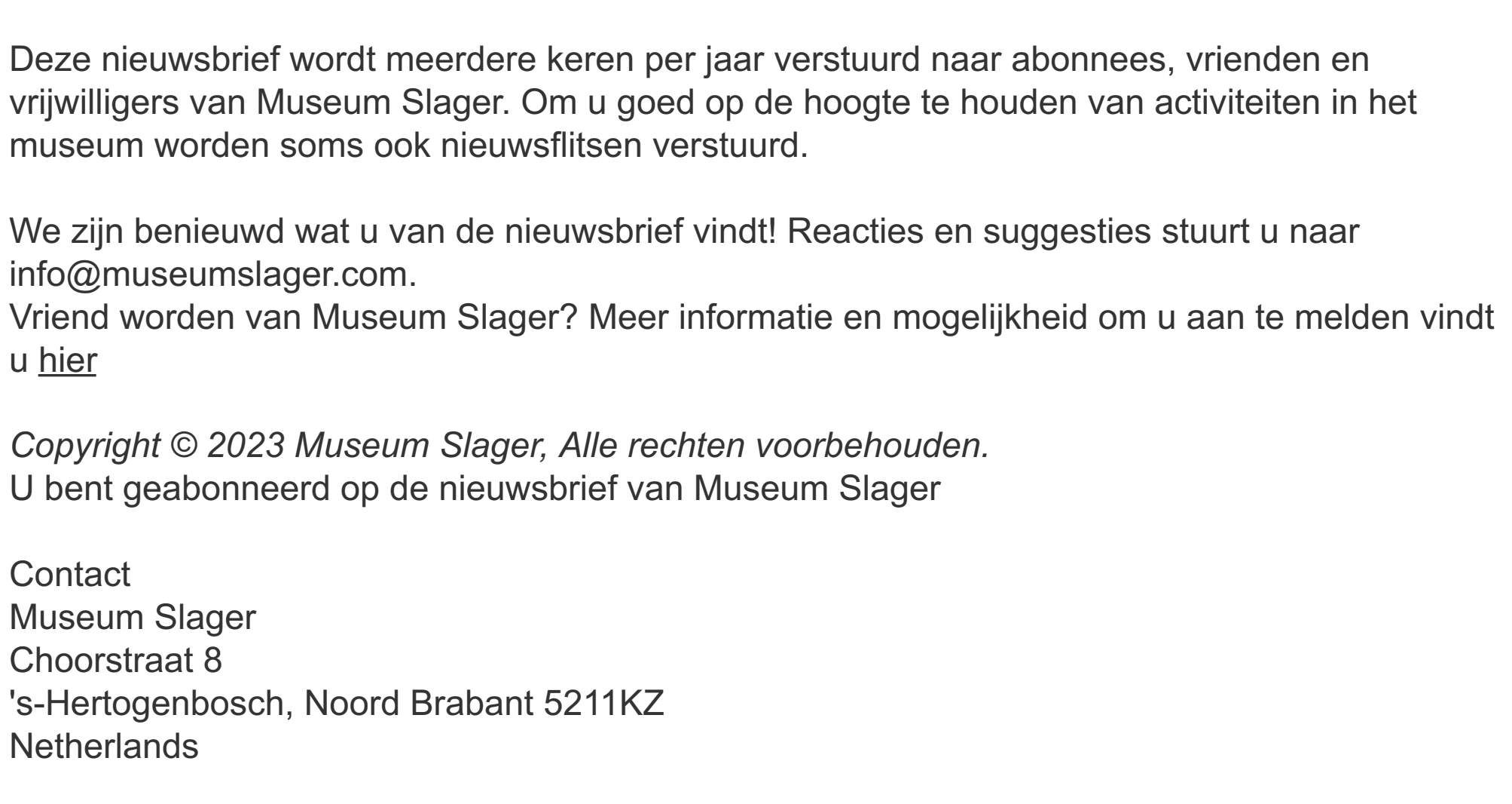

Deze nieuwsbrief wordt meerdere keren per jaar verstuurd naar abonnees, vrienden en vrijwilligers van Museum Slager. Om u goed op de hoogte te houden van activiteiten in het museum worden soms ook nieuwsflitsen verstuurd.

We zijn benieuwd wat u van de nieuwsbrief vindt! Reacties en suggesties stuurt u naar info@museumslager.com.
Vriend worden van Museum Slager? Meer informatie en mogelijkheid om u aan te melden vindt u hier

Copyright © 2023 Museum Slager, Alle rechten voorbehouden.
U bent geabonneerd op de nieuwsbrief van Museum Slager

Contact
Museum Slager
Choorstraat 8
's-Hertogenbosch, Noord Brabant 5211KZ
Netherlands

Facebook Instagram Website

Deze e-mail is verstuurd aan {{email}}. • Als u geen e-mails meer wilt ontvangen, kunt u zich hier afmelden. • U kunt ook uw gegevens inzien en wijzigen. • Voor een goede ontvangst voegt u info@museumslager.com toe aan uw adresboek.

Laposta